

[Socialministeren.]

tilstaaes Enker efter Krigsinvalider, som har oppebaaret Forsørgelse efter Lovens § 6 for en Erhvervsindskrænkning paa mindst 50 pCt., men hvis Død ikke skyldes Krigsinvaliditeten, en Forsørgelse, der dog ikke kan overstige to Trediedele af den normale Enkeforsørgelse. Hertil slutter sig i § 21 b. tilsvarende Bestemmelser for Ægtebørn. Endvidere skal jeg pege paa Ændringen i Lovforslagets § 4, hvorom jeg dog maa nøjes med at henvise til de udførlige Bemærkninger.

Endnu er der en Ændring i § 5, gaaende ud paa, at saafremt en Enke, der har oppebaaret Krigsenkeforsørgelse, indgaar nyt Ægteskab, kan der tillægges Enken en Enkeforsørgelse, svarende til to Trediedele af den normale Krigsenkeforsørgelse. Derimod har jeg bestemt maattet modsætte mig, at det samme gælder i Tilfælde, hvor Ægteskabet er opløst ved Skilsmisse, og jeg anmoder om, at man ikke tager dette Problem op igen i det høje Landsting.

Fremdeles skal jeg nævne § 7, der er tænkt som en Indrømmelse over for Krigsinvalidernes Ønsker, idet deres principielle Ønske om offentlig og mundtlig Forhandling ikke kunde imødekommes. Bestemmelsen i § 7 gaar ud paa, at naar der opstaar Tvivlsspørgsmaal — det vil i Praksis sige, hvor der er opstaaet Uenighed mellem Invalidenævn og Invalideraad og denne Uenighed beror paa en juridisk Fortolkning af Loven —, skal Tvivlsspørgsmaalet forelægges Socialministeren, som efter sit Kendskab til Forhandlingerne og Rigsdagens Stilling maa antages at være det bedst egnede Organ til at sige, hvorledes Loven rent juridisk skal forstaaes.

Endelig var det Hensigten, at denne Lov skulde træde i Kraft straks, og at Forhøjelsen af Enkeforsørgelsen skulde være at regne fra 1. April 1935. Derfor er jeg ogsaa den højtærede Formand forbunden, fordi han vil søge Lovforslaget gennemført saa hurtigt som muligt.

§ 9 indeholder i øvrigt den Bestemmelse, at de forskellige Love, der nu er kommet om Forsørgelse af militære Invalider og saadanne efterladte i de sønderjyske Landsdele, optrykkes som en Lov, saa man kan se, hvorledes den forhaabentlig endelige Ordning er.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Landsting.

Jøsen Christensen: Det foreliggende Lovforslag maa vel nærmest siges at være en Frugt af et Møde, der fandt Sted i De-

cember Maaned 1933 mellem Repræsentationen for Krigsinvalider i de sønderjyske Landsdele og de sønderjyske Rigsdagsmænd. Jeg havde den Ære at være Leder af dette Møde og har fra første Færd fulgt med i, hvad Forslaget har udviklet sig til. Jeg vil gerne tilføje, at der ogsaa paa dette Møde var en Repræsentant for Socialministeriet til Stede, der noterede Krigsinvalidernes Ønsker op, som den højtærede Socialminister her har sagt. Ønskerne kunde sammenfattes i 5 Punkter, der ogsaa indholdes i Bemærkningerne til Lovforslaget. Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling og Vedtagelse i det høje Ting. Det vil vel altid være saaledes, naar et Forslag af denne Karakter er til Behandling, at det kun vil møde Velvilje fra de forskellige Partiers Side, saaledes som Tilfældet ogsaa var i 1932.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser, dem har den højtærede Socialminister gjort Rede for. Men jeg lagde Mærke til en enkelt Vending i den højtærede Socialministers Indledningstale, idet Ministeren nævnte, at der i 1932 havde været visse Betænkeligheder ved at gaa saa vidt i Retning af at imødekomme Krigsinvalidernes og Enkernes Krav, som man dengang gjorde. Før Jul fik jeg tilsendt et Eksemplar af „Krigsinvaliden“, hvori stod, at naar man dengang ikke var naaet videre, end Tilfældet var, skyldtes det, at man ikke kunde føre mere igennem i Landstinget. Dette maa bero paa en Misforstaaelse, og jeg vil gerne bede den højtærede Socialminister rette denne Misforstaaelse. Forholdet er tværtimod det, at der ud over det, som dengang blev foreslaaet i Landstinget — og Lovforslaget blev først fremsat i Landstinget —, skete Forbedringer i Lovforslaget i Krigsinvalidernes og Enkernes Favør. Der skete en lille Ændring, som maaske efter Krigsinvalidernes Forenings Mening var en Forringelse, men efter vor Mening en Forbedring. Det eneste, vi i Landstinget tog ud af Lovforslaget, var Retten til at yde Understøttelse til Børn, hvis Fader var faldet i Krig, og hvis Moder var ugift. I øvrigt var det kun Forbedringer i Henhold til Krigsinvalidernes Ønsker, der blev foretaget i Landstinget. Jeg vil gerne tillade mig at citere, hvad den højtærede Socialminister udtalte ved Lovforslagets anden Behandling under Omtalen af de Ændringer, der blev indført. Udtalelsen findes i Landstingstidende for 1931—32 Sp. 1647 og lyder saaledes: